

Arrest

nr. 231 213 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat hij de vluchtelingenstatus toegekend kreeg in Griekenland en benadrukt dat hij geen verblijfsvergunning ontvangen heeft. Op grond van de relevante, betrouwbare en verifieerbare gegevens vervat in het administratief dossier (Information Request Dublin d.d. 4 januari 2019) blijkt evenwel onmiskenbaar dat verzoeker op 8 juni 2017 internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland in de vorm van de vluchtelingenstatus. Tevens blijkt uit diezelfde informatie dat verzoeker wel degelijk in het bezit is gesteld van zijn verblijfsvergunning.

Verzoeker stelt tevens dat de Griekse verblijfsvergunning slechts geldig was tot 25 juni 2018 en betoogt dat effectieve bescherming actueel niet verzekerd is nu hij geen zekerheid heeft over de mogelijkheid tot vernieuwing ervan. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, leest de Raad in voormelde brief afkomstig van de Griekse Dublininstanties dat zijn verblijfstitel gekoppeld aan zijn vluchtelingenstatus geldig is tot 25 juni 2020 en aldus geenszins is komen te vervallen. Verzoekers betoog dienaangaande is derhalve niet dienstig. Uit niets blijkt dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug te begeven naar en zich toegang te verschaffen tot Griekenland, rekening houdende met verzoekers geldige beschermingsstatus én verblijfstitel, noch dat hij zich desgevallend – mocht zijn verblijfstitel (geldig tot juni 2020) die aan de status gekoppeld is inmiddels verlopen zijn, niet eenvoudig terug in regel zou kunnen stellen mits het vervullen van een aantal formaliteiten. Dat er blijkens de in het verzoekschrift geciteerd AIDA-rapport aanzienlijke wachttijden zijn in Griekenland bij de aanvragen tot vernieuwing van de verblijfsvergunning, betekent niet dat verzoeker deze niet kan vernieuwen en zich geen toegang zou kunnen verschaffen tot het Griekse grondgebied noch dat hij zich niet langer onder de bescherming kan stellen van de Griekse autoriteiten waar hij internationale bescherming heeft verkregen.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim

e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt door het feit dat hij bedrieglijke verklaringen aflegde aangaande zijn verblijfplaatsen en-omstandigheden in Griekenland en hij trachtte achter te houden dat hij in Griekenland erkend was als vluchteling. Evenmin wordt geloof gehecht als zou verzoeker misbruikt geweest zijn door zijn sociaal assistent in Griekenland daar zijn verklaringen dienaangaande niet weten te overtuigen en verzoeker er niet in slaagde op een doorleefde en concrete wijze weer te geven hoe hij zich bij dit alles voelde maar integendeel erg vaag en op de vlakte bleef.

Waar verzoeker deze bedrieglijke verklaringen tracht te vergoelijken door te wijzen op zijn culturele achtergrond, waar seksuele betrekkingen tussen mannen in de Afghaanse samenleving taboe is, en zijn diep gevoel van schaamde, weet hij de Raad niet te overtuigen. Angst of schaamte biedt hiertoe immers geen verschoning. Een verzoek om internationale bescherming op zich is al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en "schaamte" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het relaas te debiteren. Verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen omdat de Griekse autoriteiten, luidens verzoeker, falen hem de nodige bescherming te bieden. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land waar hij reeds internationale bescherming geniet. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135).

Verder verwijst verzoeker naar de algemene levensomstandigheden in Griekenland. Dient in herinnering te worden gebracht dat landeninformatie op zich niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, als internationaal beschermd, in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die hem niet in staat stelt in zijn meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en hij in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en

huisvesting en hij er in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op geloofwaardige wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 oktober 2019, voert verzoekende partij aan dat zij psychisch zeer kwetsbaar is zoals blijkt uit het attest van het Rode Kruis. Zij licht toe dat veel aandacht wordt besteed aan het feit dat zij bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd over het al dan niet hebben van een beschermstatus in Griekenland. Verzoekende partij wijst erop dat haar verklaringen zonder enige nuance worden beoordeeld en stelt dat het zeer normaal is dat zij niet meteen alles heeft durven vertellen. Zij benadrukt dat zij een slachtoffer is geworden van seksueel misbruik door een sociaal assistent in Griekenland en dat zij zich daarover enorm schaamt, temeer dit soort zaken in haar land van herkomst taboe zijn en zij ook daar slachtoffer is geworden van seksueel misbruik. Verzoekende partij vervolgt dat uit het medisch attest blijkt dat zij een enorm wantrouwen heeft naar het personeel toe, zelfs hier in België. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de beslissing niet redelijk is gelet op haar kwetsbaar profiel, de alarmerende situatie in Griekenland en het feit dat zij daar zelfs geen hulp zal durven te vragen gelet op hetgeen haar daar is overkomen. Op de vraag ter terechtzitting of er in haar geval sprake is van prostitutie knikt verzoekende partij bevestigend.

4.2. De Raad wijzigd zijn standpunt zoals opgenomen in voormelde beschikking.

Verzoekende partij heeft via een aanvullende nota van 4 december 2019 een *“attest met observaties van verzoekers sociaal assistent E. J.”* overgemaakt aan de Raad. Verzoekende partij stelt o.a. in haar aanvullende nota dat: *“Uit dit attest, opgesteld door iemand die verzoeker reeds meer dan een jaar kent en opvolgt, blijkt duidelijk zijn grote kwetsbaarheid, alsook de gevoelens van wantrouwen die hij ten opzichte van de mensen rondom zich alsook ten opzichte van zijn eigen (Afghaanse) gemeenschap koestert, en die maakt dat hij enigszins geïsoleerd leeft (“Monsieur A. se livre très peu sur son histoire et semble quelque peu à l’écart de sa communauté. Il éprouve des difficultés de socialisation ainsi qu’ une manifeste méfiance vis-à-vis de tout le monde ou presque, en ce compris les professionnels qui l’entourent.”)*”.

De Raad stelt vast dat uit het attest blijkt dat verzoekende partij op dit moment een zeer kwetsbaar is en zij in behandeling is.

De commissaris-generaal dient bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming rekening te houden met haar kwetsbaar profiel en dient zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij in staat is om zich in Griekenland de nodige (psychologische) hulp en ondersteuning toe te eigenen en in haar elementaire levensbehoeften te voorzien, temeer het algemeen geweten is dat Griekenland een zware periode op migratievlak beleeft en de toegang tot socio-economische en medische hulp in Griekenland voor (erkende) vluchtelingen niet altijd vlekkeloos verloopt. *In casu* blijkt niet dat de commissaris-generaal hier afdoende rekening mee heeft gehouden.

Gelet op het voorgaande (haar kwetsbaar profiel en de vraag of in haar geval er een mogelijkheid is om bescherming te krijgen van de Griekse autoriteiten) en het feit dat hetgeen verzoekende partij heeft meegemaakt in Griekenland eerder te maken zou kunnen hebben met prostitutie, en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 mei 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS